V. *Narratio de* Erucarum *&* Locustarum, *quæ agros Vitembergæ vicinos aliquot abhinc Annis vastarunt, interitu, Auctore* Joh. Frid. Weidlero, *R. S. S.*

EX observationibus singularibus Anni 1732, commemoratione dignum est exitium erucarum & locustarum, quæ abhinc pluribus annis, in boreali circuli Saxonici tractu, in Marchia Brandenburgica & Lusatia, & forsan aliis quoque in locis, fruges miserandum in modum depaverunt. Utrumque insecti genus Vere Anni 1732, incredibili multitudine ex seminibus suis exclusum prodibat. Erucæ mox folia tam sylvestrium quam frugiferarum arborum, multis in locis tantum non omnia exedebant; locustæ quoque maxima, quæ præterlapsis Annis dederant, damna frugibus iterum minabantur. Itaque ruricolæ foveas passim laboriosissime facere, & locustas, nondum sat validis ad avolandum alis instructas in eas congregare, easque injecta terra obruere atque interficere cœperunt. Sed hæc pauperum colonorum solertia parum erat profutura, nisi optimi maximi numinis beneficio, tempestatis quibusdam incommodis hæc insecta sic fuissent fatigata atque enervata, ut omnia ineunte æstate, antequam semina nova potuissent deponere, brevi tempore periissent. Scilicet; postquam blandus solis calor, circa mensis Aprilis St. V. principium maturius utrumque insectum e nidis suis evocaverat, mox frigus aliquot noctium vehementius, e. g. d. 15, 16, 17, 18 Aprilis, St. V. tum quoque imbres frigidi largissimique, d. 22, Aprilis & 19 Maij, & deinceps etiam pluviæ ferme quotidianæ copiosissimæque circa finem Maij, &

magna

magna parte mensis Junij & Julij sequebantur, hisque ex causis evenit, ut noxia hæc animalcula nec molis corporis sui, nec virium solita capere possent incrementa. Itaque erucæ & locustæ circa mensis Junij initium, exilia adhuc corpora, nec justam membrorum mensuram, in quam circa hoc anni tempus alias excreverant, habuerunt. Locustæ sigillatim, humoris quippe impatientes, ineunte mense Julio, mortuæ passim in agris repertæ sunt, plurimæque earum, quæ ne imbrium aquis mergerentur, in longiores herbarum florumque caules insilierant, iisdemque oribus firmiter adhæserant, ex his exanimes pependerunt. Hanc interitus locustarum non improbabilem esse causam, inde luculenter satis intelligitur, quia experientia docuit, hoc insecti genus agros tantum editiores & sicciores tenuisse ibidemque etiam nidulatum esse, valles autem humiles semper devitasse. De figura harum locustarum silendum non est, eas diversam præ se tulisse speciem a viridibus illis quæ quotannis, sed parvo numero in pratis agrisque consitis obviæ sunt. Capitis nempe & tergi color niger nonnullarum etiam griseus erat, qui punctis flavis interspersis tanquam maculis distinguebatur; Venter flavescebat, pedum posteriorum musculi rubebant, & cum volarent, purpureum colorem referebant. Longitudo corporis plerarumque sesquipollicem non superabat, notavi tamen A. 1731, M. Augusto, adustas quasdam duobus pedis geom. digitis longiores. Eodem mense mas & fœmina coibant, ovula plusquam triginta unus venter gestabat. Ovula posuere in foraminibus in terra factis, iisque matres immortuæ sunt, finiente mense Septembri. Narratum mihi est eas, cum primum ante

qua-

quadriennium ex Polonia per Luſatiam & Marchiam huc appellerent, media æſtate catervatim alte in aere ſupra ædes turreſque advolaſſe, ut eminus nubis ſpeciem mentirentur. Quo conſederunt loco, ibi terram omnem operuerunt, atque inde longe lateque diffuſæ fuerunt. De damnis quæ perniciosiſſimum hoc inſectum vicinis Vitembergæ campis editioribus, nam in ipſam vallem prope Vitembergam locuſtæ non penetrarunt, ſed in collibus, qui 1500 circiter paſſibus geometricis ab hac urbe abſunt, ſubſtiterunt, & inde ulterius verſus Marchiam & Luſatiam proceſſerunt, attulit, ni fallor, in excerptis obſervationum Anni 1731 retuli. Amabant ſupremas ſpicarum molliores cuſpides, queis ut commodius fruerentur, totam ſpicam immaturam decerpebant, idque noctu inprimis fiebat. Una ſæpe nocte pleraſque integri jugeri ſpicas ſic in terram proſtratas a locuſtis fuiſſe fide digni viri mihi confirmarunt, quapropter nonnullis in pagis ne ſementem quidem pauperes coloni ex agris ſuis collegerunt.

VI. *Clauſula excerpta,* ex Hiſtoriâ Variolarum quæ per Inciſionem excitantur, *ab* E. Timoni, *M D. Scriptâ, R. S. Communicavit* Sam. Horſeman, *M. D.*

FUIT primò nonnullus qui novaculâ cutim ſcindebat, eique Variolarum includeret tubercula exiccata, factâ deſuper ligaturâ: Sed præter dolorem, qui tamen in pueris reluctantibus multum difficultatis adfert, talis Operatio non benè ſucceſſit.

Ali-